

INTERVISTË ME NITA DEDËN

Tiranë | Data: 20 shtator, 2025

Kohëzgjatja: 27 minuta

Të pranishëm:

- Nita Deda (E intervistuar)
- Diona Budima (Intervistuesja)
- Ana Morina (Kamera)

Diona Budima: A mund të prezantoheni shkurtimisht dhe të na tregoni për rolin tuaj këtu në Vilë?

Nita Deda: Unë jam Nita Deda dhe jam pjesë e ekipit të Art Explora në Tiranë. Pozita im është koordinimi i programit këtu në Vilë. Kam një vit që jam në Tiranë duke u marrë me këtë punë. Ky është një vendim që është marrë dy vite më parë nga Qeveria e Shqipërisë: që kjo vilë, e cila ka qenë vila e diktatorit Enver Hoxha, ku ai ka jetuar me familjen e tij, të transformohet dhe të hapet për publikun. Kjo po bëhet përmes një bashkëpunimi me fondacionin francez Art Explora, një fondacion arti me seli në Paris. Ata drejtojnë një program shumë prestigjioz rezidencash në Cité des Arts në Montmartre. Kanë edhe shumë projekte të tjera, por misioni i fondacionit është ta bëjë artin të qasshëm për të gjithë.

Pra, projektet e ndryshme përfshijnë edhe një festival, si dhe një muze-lundruer që udhëton nëpër Mesdhe dhe ndalet në qytete të ndryshme mesdhetare. Kjo përfshiu edhe një ndalesë në Durrës këtë prill, pra një moment të këtij festivali edhe në Shqipëri. Pra, po, unë kam ardhur këtu në tetor. Kam rreth një vit që jam këtu. Hapja u bë në prill. Hapja në prill u shënua me studiot e hapura të artistëve të parë që ishin këtu në rezidencë dhe që kishin mbërritur në janar të këtij viti.

Diona Budima: Çfarë ju shtyu ta merrnit këtë rol? Dhe si ka qenë për ju ky kalim nga konteksti artistik kosovar në atë të Tiranës?

Nita Deda: Domethënë, në të gjitha punët që kam bërë, në të gjitha vendet ku kam punuar, gjithmonë kemi pasur një lidhje shumë të afërt me skenën këtu. Dhe gjithmonë kemi bashkëpunuar. Kur e mora këtë rol, mendova se ishte një rol shumë sfidues, por edhe shumë frymëzues. Dhe i besova vërtet këtij misioni, i besova këtij misioni që kjo shtëpi të hapej për publikun pas më shumë se 30 vitesh. Si një shtëpi, një vilë, që mbart një histori shumë të errët dhe që ndodhet në mes të qytetit, por që nuk ka qenë e hapur. Vitet e fundit është hapur për disa aktivitete shumë më të vogla.

Dhe më pëlqeu shumë ideja që kjo vilë pothuajse si të niste një proces transformimi, sepse ajo që po ndodh këtu është se programi i rezidencës së Art Explora-s në këtë vilë është një thirrje e hapur, që i fton artistët të aplikojnë me një ide për një hulumtim ose një projekt që do të donin ta zhvillonin. Nga kjo thirrje, një juri prej gjashtë anëtarësh përzgjedh deri në 30 artistë në vit. Këta artistë aplikojnë nga më shumë se 100 vende të botës. Pra, nga e gjithë bota. Sesionet ndahen në tri sesione në vit. Këta artistë jetojnë në shtëpi.

Ka një studio; ata kanë një hapësirë studioje, si dhe një hapësirë pune dhe banimi këtu. Ata marrin një grant për të zhvilluar një vepër të re. Gjithashtu kanë shumë mbështetje nga ekipi, pra nga ne këtu, për t'i lidhur me kontekstin lokal dhe me skenën këtu, si dhe për t'i ndihmuar ta zhvillojnë hulumtimin që duan ta bëjnë. Pastaj, brenda këtij programi janë tri momente kur e gjithë shtëpia hapet për publikun. Për të shfaqur veprat që janë krijuar, por edhe sepse ne kurojmë një program të tërë publik rreth

secilës prej veprave, i cili merr formën e shfaqjeve filmike, bisedave, muzikës dhe performancave. Kjo shtëpi është një shtëpi shumë- është një shtëpi shumë e madhe dhe është rinovuar për të pritur lloje të ndryshme aktiviteteve.

Pra, domethënë, ideja që kjo shtëpi të fillojë këtë transformim me njerëz që vijnë dhe qëndrojnë këtu, reflektojnë këtu dhe pastaj shfaqin punën e tyre këtu, për mua ishte një mundësi shumë, shumë emocionuese dhe frymëzuese, që të vija dhe të isha pjesë e saj. Prandaj u ndjeva shumë e nderuar që iu bashkova ekipit vitin e kaluar dhe që e nisa këtë punë. Sigurisht, pati shumë sfida, sepse ishte hapja e parë, hapja e parë publike. Pra, nuk e dinim çfarë të prisnim. Edhe në kuptimin se si do të priste qyteti, si do ta prisnin njerëzit...

Diona Budima: Si do e prisnin?

Nita Deda: Si do e prisnin këtë. Por unë, domethënë, besoj se patëm një hapje shumë të mirë në prill, sepse ajo që bëmë ishte se jo vetëm që, sigurisht, kishim të gjithë artistët që punuan shumë për këtë moment të hapjes, sesionin e parë të artistëve që ishte këtu, por gjithashtu kurruam një program të tërë paralel për të trajtuar hapjen e kësaj shtëpie dhe çfarë do të thotë kjo. Dhe mënyra se si e bëmë këtë ishte se bashkë-kurruam një simpozium së bashku me Elidor Mëhillin, historianin me të cilin kemi punuar që prej ardhjes sonë këtu.

E ftuam gjithashtu të shkruante një tekst për shtëpinë, i cili ndodhet në hyrje të shtëpisë. Elidor Mëhilli është profesor i asociuar i historisë në Hunter College. Ai është autor i librit "From Stalin to Mao" dhe ka qenë një ndihmë e madhe për ne, duke na ndihmuar të orientohejmë në kontekstin historik të kësaj shtëpie. Pra, bashkë-kurruam me të një simpozium që nisi me një fjalim kryesor, një ligjëratë nga ai, e cila mbështetej në hulumtimin e tij 15-vjeçar mbi shtëpinë dhe mbi periudhën e diktaturës në Shqipëri.

Pastaj vazhdoi me një panel tjetër mbi transformimin arkitektonik të vilës, ku morën pjesë edhe dy nga arkitektët që punuan në restaurim, Tibo Makra dhe Lucy Nani, arkitektë nga agjencia e quajtur NEM, të cilët kanë punuar gjatë dy viteve të fundit për ta transformuar vilën dhe për të sjellë një koncept. Koncepti i tyre ishte të ruhej struktura e vilës, por edhe të shtohet një shtresë mobilimi e bardhë për t'ua ndryshuar funksionin dhomave, në mënyrë që vila të mund të strehojë tetë studio, të ketë kinema, hapësira për punëtori dhe shumë hapësira të tjera. Por gjithashtu, në konceptin e tyre, vila shihet si kjo- restaurimi shihet si hapi i parë. Shihet si një mjet, si hapi drejt këtij transformimi, i cili më pas plotësohet, ose fillimi i të cilit ndodh me programet që zhvillohen këtu. Fillimi është me artistët që kalojnë kohë këtu dhe që-

Diona Budima: Meqë jemi te kjo temë, pra te trashëgimia fizike e vilës, a është vila monument i mbrojtur nga Instituti Kombëtar i Trashëgimisë?

Nita Deda: Po. Pra, vila është pjesë e Qeverisë së Shqipërisë. Është ndërtuar në vitin '74. Enver Hoxha ka jetuar këtu deri në vitin '85. Familja e tij ka jetuar këtu deri në vitet '90, kur ra komunizmi. Pastaj është përdorur për qëllime të ndryshme. Është përdorur për të pritur diplomatë të ndryshëm, nga qeveri të ndryshme, për raste të ndryshme... Dhe tani shteti është ende i pranishëm. Pra, shteti është ende i pranishëm këtu për ta ruajtur shtëpinë dhe për ta mirëmbajtur atë, ndërsa fondacioni Art Explora ka një marrëveshje me qeverinë. Kjo vjen, sigurisht, si vendim i qeverisë për të bashkëpunuar me Art Explora-n në këtë transformim, dhe Art Explora ka një marrëveshje për të punuar dhe për ta përdorur hapësirën gjatë pesë plus pesë viteve të ardhshme, duke propozuar programin, duke menaxhuar rezidencën dhe duke financuar këtë program, si dhe duke propozuar programe publike. Dhe gjithashtu, siç e dini, duke orientuar bashkëpunimet.

Sepse që prej hapjes në prill, pastaj patëm një program shumë aktiv publik, me dy deri në tri ngjarje në javë, në katin e bodrumit ku ishte sala e shfaqjeve, por edhe në katin e parë. Dhe–

Diona Budima: Si kurohen këto biseda publike?

Nita Deda: Pra, ato kurohen. Jemi dy persona këtu që e propozojmë programin. Është edhe Doruntina Vinca, e cila propozon programin edukativ dhe të përfshirjes së publikut. Dhe ne– pra, ka edhe një bashkëpunim me ekipin artistik të Art Explora-s, dhe shumë prej programit degëzohet edhe nga rezidentët që janë këtu. Për shembull, mund të jenë punë të mëparshme ose filma të mëparshëm, apo thjesht praktika të ndryshme që duam që qyteti t'i njohë para studiove të hapura. Pra, ky është një aspekt i kësaj. Një aspekt shumë i rëndësishëm janë bashkëpunimet, sepse hapësira është hapur dhe ideja pas saj, ideja e Art Explora-s, është që kjo hapësirë të jetë edhe për kolektivet dhe institucionet lokale, për kuratorët dhe galeritë, që të propozojnë programet e tyre këtu.

Pra, ne gjithashtu po orientohe mi përmes shumë prej këtyre propozimeve që vijnë nga jashtë. Për shembull, tani kemi Art Lab Tirana, Art Lab “Curating with Care”, një program fantastik për kuratorë të rinj, për kuratorë të rinj rajonalë, të cilët kalojnë nëpër ligjëratat fundjavore gjatë tre muajve dhe pastaj në fakt kurojnë një ekspozitë këtu në dhjetor. Dhe ky edicion i “Curating with Care”, për shkak se po zhvillohet këtu, ka edhe temën se si mund të merresh– si të merresh me të kaluarën në praktikën kuratoriale. Kemi edhe Arkivin Qendror Shtetëror të Filmit, me të cilin kemi bashkëpunuar gjatë hapjes, por që tani përsëri propozon programe mujore filmike.

Kjo është një nismë e jashtëzakonshme nga Iris Elezi dhe Thomas Logoreci, e përkushtuar ndaj edukimit filmik dhe programimit filmik. Kemi edhe një program tjetër filmik, që u propozua nga Blerina Hankollari dhe Gentian Koçi nga Art Lab Film Productions, i quajtur “Authors Meet Authors”, një nismë në kuadër të së cilës kemi shfaqje mujore dhe, ndërmjet tyre, ky edicion i parë zhvillohet mes regjisorëve nga Kosova dhe Shqipëria, me shfaqje filmash dhe pastaj me një bisedë, e cila dokumentohet dhe transmetohet edhe për shikim në të ardhmen.

Ka, siç e dini, edhe të tjera në vijim. Pra, ka shumë, shumë, shumë propozime që na vijnë nga jashtë dhe zakonisht jemi shumë të hapur t'i kemi këtu dhe t'i presim këtu. Pastaj ka edhe një aspekt të trajtimit të së kaluarës brenda programit tonë, për arsye të qarta, sepse shtëpia është një shtëpi që mbart një histori shumë të vështirë të Shqipërisë. Prandaj kemi shfaqje të ndryshme filmike që merren me të kaluarën, apo lansime librash, promovime librash dhe biseda. Sa për ta shpjeguar, edhe për hapjen, këtë program paralel. Kemi pasur gjithashtu një bashkëpunim me Autoritetin për Informimin mbi Dokumentet e ish-Sigurimit të Shtetit, një institucion që është në kuadër të Ministrisë së Mbrotjtjes së Shqipërisë.

Dhe u ndjemë shumë, shumë të nderuar, ose ishte shumë mirë që e patëm këtë bashkëpunim, sepse gjatë hapjes në prill, ata kishin ekipin e tyre këtu. Ishin gjithashtu pjesë e simpoziumit, në njërin prej paneleve, dhe kishin këtu një pikë informuese me ekipet e tyre dhe me të gjitha botimet e tyre. Ata patën edhe një ndërhyrje, një ekspozitë që paraqiste tipologji të ndryshme të kësaj makinerie tëurvejimit, e cila në fund, në fakt, vinte nga kjo shtëpi. Dhe ishte mirë, sepse mundëm t'i drejtonim shumë gazetarë dhe shumë njerëz drejt më shumë konteksti për këtë shtëpi. Ne bashkëpunojmë me këtë Autoritet për t'i çuar të gjithë autorët që vijnë këtu edhe në një vizitë në këtë institut.

Por, pra, gjatë gjithë kohës- mënyra se si e shohim në fakt këtë pjesë të kësaj shtëpie nuk është se duam të kemi një dhomë dhe të themi: "E kemi trajtuar këtë të kaluar dhe ajo është këtu", por e shohim si një çështje që është gjithmonë pjesë e shtëpisë, pjesë e programit publik të shtëpisë. Dhe ajo merr formën e shfaqjeve filmike, të bisedave që kemi. Për shembull, në kuadër të programit tonë edukativ, patëm një bisedë edhe rreth asaj se si u flet fëmijëve për këtë të kaluar, a din? Sepse kemi shumë fëmijë që vijnë këtu.

Edhe për ne është e rëndësishme të mësojmë si të flasim për këtë. Pra, po, domethënë, simpoziumi gjithashtu, sepse nuk e- për t'u kthyer pak te simpoziumi, patëm pjesën e transformimit arkitektonik. Por pastaj patëm edhe kuratorë dhe artistë në një panel që diskutonte se çfarë do të thotë të kurosh në hapësira të kontestuara si kjo. Pra, në njëfarë mënyre, qasja jonë është që ne japim, propozojmë dhe krijojmë hapësirë; krijojmë hapësirë për të folur, për të reflektuar dhe për t'u takuar.

Dhe kjo është arsyeja pse mendoj se ky projekt është- pse besoj në misionin e këtij projekti: sepse është pikërisht mënyra se si e shoh unë artin, si diçka që është aty për të hyrë më thellë edhe në shtigje të vështira. Nuk është aty për t'i zbkuruar, për t'i fshehur, por është aty për të hyrë më thellë në to. Dhe këtë e kam parë edhe me shumë prej veprave që janë krijuar, sepse sigurisht artistët që aplikojnë këtu nuk kanë ndonjë detyrim të aplikojnë me një temë që lidhet me shtëpinë apo me- janë praktika të ndryshme dhe tema të ndryshme. Por është një rezidencë shumë fleksibile në kuptimin që, sapo të jenë këtu, ata mund të vendosin edhe ta ndryshojnë idenë dhe ne do të jemi aty për t'i ndihmuar.

Kështu ndodhi, sidomos gjatë këtij viti të parë, që shumë artistë që ishin këtu u prekën nga historia që mbart kjo shtëpi dhe vendosën të realizojnë punë që e trajtojnë këtë histori. Ajo që bëjmë edhe për

artistët që vijnë këtu– sepse janë tre muaj, nuk është, a din, një kohë shumë e gjatë– është që gjatë muajit të parë për ne është shumë e rëndësishme të organizojmë sa më shumë ligjërata dhe momente të mundshme, për këtë “zbarkim”, për këtë hyrje në kontekstin e shtëpisë. Kjo përfshin, a din, ligjërata me historianë si Elidor Mëhilli, ose vizita dhe takime në Institutin e Antropologjisë me drejtorin Olsi Lelaj, një vizitë në arkivin postsocialist dhe një ligjëratë me Jonida Gashin në Akademinë e Shkencave.

Një program filmik nga Arkivi Qendror Shtetëror i Filmit, që prek pak edhe historinë e filmit këtu. Pra, filma dhe biseda. Dhe ky është një program, si ky program hyrës, kontekstualizues, për këtë– për skenën, për vendin dhe për hapësirën.

Diona Budima: Po. Dhe do të doja të dëgjoja më shumë për atë që thatë, se arti na lejon, në njëfarë mënyre, të gërmojmë më thellë dhe të angazhohemi më thellësisht me këtë trashëgimi. Cili mendon se është avantazhi i ruajtjes së kujtesës kolektive përmes angazhimit artistik, në vend se, për shembull, përmes mënyrave më tradicionale të ruajtjes së kujtesës, siç është shndërrimi i saj në një Shtëpi-Muze?

Nita Deda: Mendoj se të dyja janë, domethënë, të nevojshme për ta ruajtur historinë e një vendi. Dhe mendoj se njëra nuk e përjashton tjetrën dhe se njëra nuk është më e mirë se tjetra. Por nëse, për shembull, në lagjen ku ndodhemi ka dy muze që merren me atë periudhë të veçantë të historisë së Shqipërisë, atëherë mendoj se për mua kjo është më interesante, sepse është e gjallë. Siç thashë, është sikur është e gjallë, është gjithmonë si një proces transformimi, ku çdo tre muaj kemi artistë të shkëlqyer, sepse kemi më shumë se 2,000 aplikime për 26 artistët që arrijnë ta kenë këtë hapësirë.

Ata janë vërtet, a din, artistë të mirë dhe mendimtarë të mirë. Dhe mendoj se kjo është një mënyrë shumë më e gjallë për të bashkëvepruar me këtë histori dhe për ta ruajtur atë. Sigurisht, shumë nga artistët punojnë me arkiva dhe me forma më tradicionale të ruajtjes së historisë, pra–

Diona Budima: Po. A keni vënë re ndonjë temë, pyetje apo sfidë të përsëritur në mënyrën se si artistët i përgjigjen kontekstit të vilës dhe rezidencës? Sepse nga intervistat tona kemi parë se shumë nga projektet e tyre ndryshuan kur erdhën këtu dhe ranë në kontakt me këtë kontekst. Ai i ndikoi shumë.

Nita Deda: Nuk jam– domethënë, në sesionin e parë, mendoj se kishim shumë artistë që shfaqeshin në veprat e njëri-tjetrit. Ishte më shumë kjo ndjesia: “Në rregull, duhet të hapemi bashkë, jemi të gjithë në këtë së bashku.” Dhe pati shumë bashkëpunime, shumë punë ndoshta. Po, punë të përbashkët. Mendoj, sigurisht, se për artistët shqiptarë që janë pjesë e rezidencës, kjo është më shumë një rrugëtim emocional, do të thosha. Kjo është ajo që kam parë.

Diona Budima: Shumë prej tyre na thanë se kishin ëndrra shumë të gjalla kur erdhën këtu.

Nita Deda: Po, po. Dhe ishte një ide. Nuk e di nëse do të ndodhë, por kishim një artiste që pati një ide shumë të mirë: të vendosej një kuti ku njerëzit të shkruanin ëndrrat e tyre, çfarë po ëndërrojnë këtu,

dhe ndoshta pas dhjetë vitesh të krijohej një arkiv i asaj që njerëzit ëndërrojnë këtu. Dhe ndoshta pas dhjetë vitesh të hapej. Mendoj se ishte Stanislava Pinchuk ajo që e pati këtë ide, që pastaj, pas dhjetë vitesh, të hapej kjo kuti dhe ndoshta, si të thuash, të bëhej diçka me këtë arkiv ëndrrash këtu. Por po, domethënë, për shembull, Stanislava e lidhi këtë edhe me rritjen e saj. Nuk është se kjo është një nxitje edhe e realiteteve të tjera të ngjashme, si rritja në Bashkimin Sovjetik, për shembull.

Pra, po. Domethënë, në sesionin e kaluar kishim më shumë njerëz që u ndikuan nga historia, prandaj i ndryshuan idetë e tyre ndërkohë. Në këtë sesion tani, sepse sapo kemi pasur, kemi grupin e ri të artistëve që sapo kanë ardhur tani në shtator, nuk kemi shumë projekte që realisht merren me historinë. Pra, po, do të shohim. Studiot e hapura i kemi në nëntor.

Diona Budima: Folët për bashkëpunimet me institucionet lokale dhe sa të dobishme dhe të vlefshme kanë qenë ato. Çfarë roli mendoni se luan vila në nxitjen e dialogut mes perspektivave lokale dhe ndërkombëtare?

Nita Deda: Është, domethënë, një mundësi e shkëlqyer për artistët që janë këtu në rezidencë, për rrjetin që ka Art Explora, për t'i lidhur ata. Pra, kemi vizita në studio, kemi një platformë të tërë kuratoriale që po e zhvillojmë, duke ftuar kuratorë që kalojnë një kohë më të gjatë këtu, pra që qëndrojnë deri në dy javë në vilë. Të parën do ta kemi në vjeshtë. Asrin Haidari është kuratore në Moderna Museet. Pra, për të pasur një hulumtim më të gjatë, ose ndërveprim me skenën, dhe i gjithë programimi këtu është i lidhur edhe me programet e tjera që Art Explora zhvillon në vende të tjera. Në këtë mënyrë, mendoj se kjo është e ndërtuar rreth kësaj. Në thelb, edhe për t'u angazhuar në këtë bashkëpunim.

Diona Budima: Dhe rezidentët janë gjithmonë një grup i përzier mes ndërkombëtarëve dhe vendasve. A ekziston një mënyrë e përcaktuar se si e organizoni këtë?

Nita Deda: Ekziston një vizion, ose një mision, që të paktën deri në 30% e artistëve të jenë nga Ballkani. Pra, jo vetëm nga Shqipëria, por nga i gjithë Ballkani, në mënyrë që kjo të ketë ndikim në skenën ballkanike. Dhe kemi pasur, për fat të mirë, shumë, shumë aplikime shumë të mira nga Ballkani, veçanërisht tani, për vitin e ardhshëm.

Diona Budima: A mund të flisni për sfidat që keni hasur? Qofshin ato logjistike, politike apo konceptuale.

Nita Deda: I mean, you know, obviously, because of everything that I'm speaking about, it was a very... The main challenge is that you're opening a space, but that also that the space you have, the space is very sensitive and the space is like a trigger for trauma. And how do you create space to carry and to respect that?

Domethënë, sigurisht, për shkak të gjithçkaje për të cilën po flas, ishte shumë... Sfida kryesore është se po hap një hapësirë, por njëkohësisht hapësira që ke, kjo hapësirë, është shumë e ndjeshme dhe është një lloj nxitësi i traumës. Dhe si krijon hapësirë për ta mbajtur dhe respektuar këtë?

[Intervista u ndërpre këtu]

Diona Budima: Dhe a e ka ndryshuar apo zhvilluar përballja me këto sfida vizionin e idesë fillestare të rezidencës?

Nita Deda: Jo – nuk mund të them kështu. Që nga fillimi, kur erdhëm këtu, misioni i Art Explora-s ishte, a din, programi kryesor është programi i rezidencës. Por në fakt, ky është një ekosistem. Është një ekosistem kulturor. Është këtu për të bashkëpunuar me studentët, është këtu për të bashkëpunuar me shkollat e mesme, me skenën lokale të artit. Dhe kjo, sigurisht, merr forma të ndryshme, dhe ne mësojmë shumë nga një sesion në tjetrin, ose mësojmë nga programe të ndryshme. Por misioni i tij, ose vlerat e tij, mendoj se këto janë gjëra që ishin këtu kur unë erdha vitin e kaluar.

Diona Budima: Ndoshta për ta përmbyllur. Si e imagjinoni të ardhmen e programit të rezidencës dhe cilat janë shpresat tuaja për qarkullimin e punës që prodhohet këtu? Në bisedat tona me artistët, shumë prej tyre e përshkruajnë procesin e tyre këtu më shumë si hapje të një pyetjeje dhe si fillimin e diçkaje. Dhe të gjithë kishin ide për t'i vazhduar projektet.

Nita Deda: Domethënë, ajo që për mua tani është shumë frymëzuese është se shoh disa prej këtyre veprave, jetët që po fillojnë të marrin, ose vendet ku po fillojnë të shkojnë. Për shembull, kemi Stanislava Pinchuk që kthehet javën e ardhshme. Ajo do ta vazhdojë hulumtimin e saj. Po bën një projekt të tërë me Sezgin Boynik nga Rab-Rab Press, të cilin e takoi gjatë kohës që ishte në rezidencë këtu. Ose ka ide që Franziska të vazhdojë, Franziska Von Stenglin, ta vazhdojë hulumtimin dhe projektin e saj me Institutin e Antropologjisë këtu.

Pra, ka shumë bashkëpunime ose momente që nisën këtu dhe që i shoh duke u zhvilluar, dhe për këtë jam shumë e lumtur, sepse kjo është një mundësi për ta reflektuar këtë, rezidencat, që është një moment për të reflektuar dhe për të nisur një hulumtim, dhe shpeshherë kjo nuk është një vepër e përfunduar. Është një pyetje. Është një proces. Edhe në studiot e hapura, është një shfaqje e këtij procesi, e mënyrës se si kanë qenë këta tre muaj. Dhe po, jam shumë e lumtur të shoh shumë nga artistët që ishin këtu duke vazhduar bashkëpunimet që ndodhën ose që nisën këtu.

Diona Budima: Në rregull.

Nita Deda: Faleminderit.

Diona Budima: Faleminderit shumë.